

Miquel Duran: "No faig servir la IA per a res, faig coses que no s'han d'endollar, però, en canvi, tenen llum i moviment"

Camins, observació i meditació formen part del treball del pintor i gravador empordanès Miquel Duran, una obra, en aquest cas pintura a l'oli, que fins al 8 d'agost s'exposa a la sala Can Viola de Maçanet de Cabrenys sota el títol de tard en tard

Aquell desig inicial de ser geòleg, a Miquel Duran se li va incrustar dins i, de fet, les seves obres en són el resultat patent. També de la passió íntima per conèixer el món caminant que el lliga als estius d'infantesa quan els pares l'enviaven a Lliurona i Bassegoda i on el contacte amb la natura era directe, absolut, un aprenentatge que ara els hi agraeix infinitament. Així, les peces que presenta a Maçanet estan dividides en estrats que es van alineant. Són la interpretació del que ell ha vist, ha estat i ha assimilat. "He vist pedreres de marbre a Carrara que són d'una abstracció brutal, una meravella absoluta", descriu. Caminar durant dies, diu, et fa entrar "en una dimensió especial, amarant-te de l'entorn al qual tu li ets del tot indiferent i que et fa sentir vulnerable". Treballar l'entorn l'ha dut a connectar amb el que ell defineix com a escola figuerenca del paisatge, en la qual inclou aquells que considera referents com Ramon Reig, Bonaterra, Bech de Careda, entre altres, "tota aquella gent que ha fet meravelles amb l'Empordà". Ell s'ha decantat per l'abstracció a través dels estrats, que donen l'opció a lectures infinites. Això li ha permès estalviar-se "fer postals". El procés de creació de Miquel Duran és lent: "Camino, prenc notes, vaig a l'estudi, em submergeixo en el quadre que faig, medito molt, vaig molt lent. He fet quadres que m'han durat anys, els vaig mirant fins que dius 'està acabat' que és el moment més heavy". Ho justifica afirmant que es mou "entre el romànic i el barroc" i que si no li treuen l'obra podria continuar amb ella fins a l'infinit. Treballar ara a l'oli és una experiència "escatològica". L'artista s'ha adonat que la pintura sortida del tub té vida, a diferència de l'acrílic o l'aquarel·la. "Té una densitat i una complicació, no són només línies de colors", confessa. Són records d'entorns que l'han captivat com és el cas de Sicília que va recórrer de dalt a baix just quan estava immers en aquestes peces. "Jo treballo molt intuïtivament, però també molt meditatament. Ho haig de veure dins i, a vegades, tot i que ho veus...". Miquel Duran treballa de nits. Quan tothom dorm i els carrers d'Agullana, on viu, resten en silenci, ell bolca tota la informació recollida durant la jornada i, quan la llum es fon, el seu taller s'omple d'activitat. També de música fins que l'artista requereix, també al seu torn, de silenci per pensar combinacions possibles. Com tot procés creatiu hi ha una barreja de diversió i patiment, un pensament constant que explora fins a l'últim racó d'aquell arxiu interior acumulat al llarg de la vida. Miquel Duran mai ha tingut representant ni ha treballat per a cap galeria. No ha volgut sentir-se esclau, rebre un sou al mes i que se li quedin tot el que produeix. Aquesta llibertat implica un risc que ell va voler assumir i se'n va sortir. El fet d'haver estudiat disseny gràfic li va donar eines i alternatives. Més tard ja coneixeria a artistes que el marcarien com Evarist Vallès o Joan Paradís amb els quals va exposar. Al seu costat va aprendre com és d'efímer tot, la impermanència de l'ésser, conceptes que sempre ha tingut present i que darrerament l'han dut a concentrar-se molt més i a tancar-se a l'estudi "pencant i que sigui el que Déu vulgui, només haig de quedar bé amb mi mateix. M'aixeco als matins, em miro al mirall i sé que no faig trampes i amb això en tinc prou". Aquesta idea el retorna a la infància, al carrer Peralada de Figueres, on vivia, i a una drogueria que hi havia davant les Escolàpies i que duia la senyora Padró. "Un dia em devia veure inquiet i em va fer entrar a la rebotiga. Ella pintava i estic convençut que allà em vaig fer addicte a l'aiguarràs", rememora. Aquella olor penetrant del dissolvent i la pintura encara el persegueix. "Ella em va descobrir un paradís magnífic".

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/07/23/miquel-duran-no-faig-servir-ia-per-a-res-faig-coses-que-no-shan-dendo-llar-pero-tenen-llum-moviment-132723670.html>